

Primula arvensis, poljska trobentica ali poljski prvocvet. Če kaže lepo vreme, so cvetovi te rastline odprti.

Sedum telephium, bradovičnik ali zajčje zelje. Če se cvetje te rastline po noči ne zapre, bode dež na jutro. Če se pa zapro, je to znamenje lepega vremena drugi dan.

Sisymbrium officinale, pomladna suhorebrica ali žabji koprec. Če se listje tej rastlini obeša k tlom, bode dež; če se pa malo izgiblje, bode pa vihar.

Sonchus sibiricus, sibirski osat. Če ta osat ne zapre svojega cvetja, pričakovati je drugi dan dežja.

Sorbus latifolia, širokolistna jerebika. Široka peresa te jerebike so na zgornji strani temno-zelena in gladka, spodaj so popolnoma bela, ker so gosto kosmata. Če se pripravlja grdo vreme, se listje obrne, tako da je spodnja stran po konci obrnjena in drevo je videti belo.

Tradiscantia zebrina. Če se tradiskancija s popki postavi na svetlobo, se čez nekaj časa pokažejo svetlo-vijoličasti cveti in očesa. Poslednja se razkrijejo kacih 24 ur pred dežjem snegom ali nevihto.

Trifolium pratense, arvense i. t. d. (Detelja travniška, poljska i. t. d.) Stebla detelj se ob vlažnem vremenu zravnajo, ob suhem pa zvijejo.

(Konec prihodnjič.)

Kmetijske raznoterosti.

Ne maži s katranom dreves! Nekateri imajo navado, da okrog debela namažejo drevo s katranom ali limom. Skušnje so pa pokazale, da to drevesu škoduje. Nekatera drevesa so se vsled tega kar posušile. Priporoča se torej, da se gosenični lub ne namaže naravnost na lub, temveč na kak papir, ki se priveže okrog drevesa. Če je lub hrapav, naj se lubu z ilovico zadelajo razpoke pod papirjem, da gosenice ne morejo dalje po njih.

Krmljenje kokošij po zimi. Po zimi se morajo kokoši krmiti z zrnjem, bodisi s tušico, pšenico, ječmenom, ovsom ali ajdo. Najbolje je, če se potrosi v kurnik po tleh mej listje ali steljo. S tem dobe živali delo. Živali morajo iskajoč zrnja brskati ves dan, kar je koristno njih zdravju in poleg tega si ne rujejo perja, kar se sicer večkrat prigodi. Ne sme se vendar kokošim dajati le suho zrnje, temveč tudi nekaj zelenja ali pa mesa, ker to pospešuje prebavljanje.

Steklina je navadna pri pseh, redkejša pri konjih, govedih in prasičih. Pes, ki je stekel, hodi žalosten okrog in se boji vode. peneče slin mu tečejo iz gobca, grize sam sebe in divje skače. Pogine vsled hudega zvijanja in krča. Stekla goveda zamolklo mukajo, se zalete v vsako stvar, grizejo, bodo navadno ne, trebih se jim napenja in kmalu poginejo. Stekli prasiči hlastnejo za vsakim, ki se jim približa in poginejo sedmi dan.

Priprost način za hranjenje mesa. Da se suhega mesa ne polotijo žuželke, se priporoča, da se na mesni strani prevleče z ilovico. Ilovica se namoči, potem se pa z rokami ž njo meso prevleče. Ilovična skorja mora biti gosta. Posebno kosti namaži dobro z ilovico. Tako meso ohrani se več let, ostane sočno in okusno. Predno se dene kuhati, se ilovica kaj lahko odstrani.

Ameriško suho sadje je škodljivo. Pokazalo se je, da so ameriške na tanke pločice zrezana suha jabelka, posušena na cinkovih pločah. V njih je včasih do 0.4% jabolčno-kislega cinkovega okisa, ki je strupen.

Poučni in zabavni del.

Potopisne črte.

Iz Ljubljane v Ljubljano.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Oddelki, številke in imena regimentov nekdanje c. k. vojaške Granice bili so: Karlovški oddelek (krajina) obsegal je regimente: št. 1. likanski; št. 2. otočanski; št. 3. ogulinski in št. 4. slunjski. — Varaždinski oddelek obsegal je regimenta: št. 5. varaždinsko-križki in št. 6. varaždinsko-št. jurški. — Slavonski oddelek štel je regimente: št. 7. brodski; št. 8. gradiščanski; št. 9. petrovaradinski in št. 19. brodarsko kardelo (Czaikisten Bataillon). — Banalski oddelek štel je: št. 10. I. in št. 11. II. banalski regiment. (V častni spomin na njegovega nekdanjega obrsta, — poznejšega bana in vojskovodjo grofa Jos. Jelačić-a je bil po ukazu Njeg. c. kr. Veličanstva Cesarja Franc Jožefa I. nazvan I. banalski regiment tudi na njegovo ime.) — Banatski oddelek je obsegel regimente: št. 12. nemško-banatski, št. 13. valaho-banatski in št. 18. ilirsko-banatski. — Sedmograški oddelek štel je slednjič regimente: št. 14. I. in št. 15. II. szeklerski; št. 16. pa I. in št. 17. II. valahuski. Vsa ta vojna kardela, t. j. graničarski polki ustanovljeni so bili tedaj kot v obrambo proti Turčiji za časa vladanja visoko-slavne cesarice Marije Terezije, razun št. 18., t. j. ilirsko-banatskega, ki se je bil ustanovil še le l. 1838 pod vlado cesarja Ferdinanda I.

Vojaška Krajina se je štela za časa njenega obstanka kot ena izmed dežel avstrijskega cesarstva, in je imela svojo lastno upravo in odredba, seveda vse na vojaški podlagi. Vsak ondi rojen prebivalec, bodisi visokega ali nizkega stanu, bil je vojak; le nenavadne telesne hibe, n. pr. slepota, telesna pohabljenost i. t. d. so ga oproščale vojaške službe. Vsak graničarski polk imel je o mirnih časih svoje glavno stalno mesto (Stabsort). Ondi je bival polkovnik, ki je kot njegov poveljnik vladal in izvrševal vse polkove zadeve; tam nahajala se je godba (voj. banda), glavna bolnišnica, polkovi sud (Auditoriat), ter ž njim sklenjena bila je tudi preiskovalna in za manjše prestopke kazenska ječa (Stockhaus). Vse stavbe, ceste, mostove i. t. d., ki so spadale v njegovo okrožje, gradil je regiment sam, nadzoroval in gleštal šume (gozde), in v vse to imel odkazane svoje prihodke. Moštvo bivalo je raztreseno po vaseh in posamnih domačijah, kakor n. pr. prebivalstvo po naših krajih. Batalijonska in stotnijska poveljništva nastanjena so bila po manjših mestih ali po večjih vaseh. Zlasti stotnijske štacije (Compagnie-Station) so bile nekak regiment v malem. Pri vsaki stotnji zgrajena so bila erarična poslopja za stotnika (kapetana), za pisarno, ječo, za upravnega častnika (Verwaltungs-officier), za zdravnika; ondi bila je tudi župna cerkev, šola,